

Leuk

Taal vind ik een intrigerend fenomeen. Voor mij is het een van de belangrijkste instrumenten waarmee ik me kan uitdrukken zodat ik in staat ben te communiceren.

Al dan niet met gebruikmaking van mijn stemorgaan, wordt een energetische eenheid die zich in mijn wezen heeft gevormd naar een plek buiten mij geëxporteerd. In die expressie ben ik volstrekt uniek. Die uniciteit blijkt o.a. uit het woordgebruik, de keuze en schikking van de woorden, de toon, de intonatie en de klankkleur.

Wat mij nou de laatste jaren heeft verbaasd, is het gemak waarmee ik de ander dacht te begrijpen, als deze mij zijn/haar informatie schonk.

Als leraar merkte ik op zeker moment, dat kinderen als hen werd gevraagd naar hoe zij het schoolreisje van de dag daarvoor hadden beleefd bijna unaniem het woordje 'leuk' gebruikten.

Al die jaren daarvoor had ik deze uitdrukking als een normale reactie geaccepteerd.

Ik leek in die periode kennelijk te begrijpen wat het woordje 'leuk' allemaal inhield en ik denk dat dat kwam, doordat ik de kinderen zelf die betreffende dag had zien beleven en ik de vreugde van hun gezichten af had kunnen lezen. Maar dan nog. Stel, dat ik die ervaring niet zou hebben gehad, dan zou de veronderstelling zo maar kunnen zijn, dat ik dacht te begrijpen welke lading het begrip 'leuk' dekte. Uit gemakzucht?

Wellicht, maar het zou ook best mogelijk geweest kunnen zijn, dat de behoefte bestond om zo snel mogelijk over te gaan tot de orde van de dag. Er moest namelijk ook nog een taalles worden gegeven. Haha!!

Na mijn ontdekking begon ik de kinderen te vragen naar wát ze dan zo leuk vonden en waarom, en wat ze erbij voelden enz.. En geleidelijk aan, met uiterst veel geduld en volharding, gaven ze dan later in het schooljaar wat gedetailleerdere informatie. Het vereiste een voortdurende alertheid van ons allemaal om in het vervolg (gemakshalve) niet in het oude patroon terug te vallen. Een fijne ontdekking was het dan ook, dat de kinderen elkaar na verloop van tijd zélf verder ondervroegen.

Een andere ontdekking die ik deed was, dat woorden, die een belangrijke bouwsteen vormen van onze taal, niet altijd datgene 'afdekken' waarnaar ze verwijzen. Doorvragen mocht dan weliswaar meer informatie opleveren, maar de totale ervaring kon er echter niet mee worden uitgedrukt.

Ik zal een voorbeeld geven: je loopt samen met een ander door het bos. Op een bepaalde plaats zou er door de overweldigende pracht van de natuur vreugde kunnen opwellen, zomaar, vanuit je hart.

Als je op zo'n moment tegen de ander zou zeggen: 'Goh, wat mooi!' zou de ander je woorden tot op zekere hoogte begrijpen, want voor hem/haar is de beleving wellicht identiek. En tóch weet je, dat er meer is. Wellicht door het onbewust weten, dat deze vreugde niet alleen door de ervaring wordt voortgebracht, maar dat zij er al was, omdat ze aan alles voorafgaat.

Nou, ga dat maar eens onder woorden brengen!??

In mijn beleving zijn woorden dan ook oké om mee te communiceren. De gevoelde betekenis verdraagt ze echter soms niet, omdat ze ontoereikend zijn.

Dichters en kunstenaars doen er in mijn beleving nog de beste pogingen toe die ontoereikendheid te beperken.

Op een donkere avond werd ik, terwijl ik op mijn bromfiets onderweg was naar huis, geschept door een automobilist. Toen ik met veel zorg omringd in mijn eigen bed was beland, vertelden mijn ouders mij dat ik een tijd 'buiten bewustzijn' was geweest.

Ik nam dat aan, zonder me ooit te hebben afgevraagd, wat daar nou precies mee werd bedoeld.

Tot ik een definitie ervan kreeg aangereikt tijdens de E.H.B.O-cursus: *Bij bewusteloosheid reageert het slachtoffer niet op aanspreken of aanraken.* Toen pas ging ik erover nadenken en ontdekte ik ook de bruikbaarheid van deze uitdrukking in de communicatie, maar tegelijkertijd ook zijn tekortkoming.

Heden ten dage heeft het woord bewustzijn er voor mij een andere betekenis bij gekregen, waardoor 'buiten bewustzijn' in een ander licht is komen staan. Buiten dat 'andere' Bewustzijn kun je immers nooit zijn, omdat je het 24 uur van de dag bent. Het 'buiten bewustzijn zijn, of raken' in de definitie van de E.H.B.O. moet dus wel betrekking hebben op het beperkte zelf-bewustzijn, dat zich kenmerkt door de identificatie met het lichaam-geest-mechanisme, Als het Bewustzijn zichzelf ervaart midden in het bos uit bovenstaand voorbeeld, dan is sprake van herkenning, een diep besef en een stilte die ademt door en met dát wat is. Dát kent geen woorden, omdat alles er al is.